

saare ringe. Den ærede Rigsdagsmand vil upaatvibelig selv ved blot at læse et Par Steder deraf komme til den Erkjendelse, at det er saa, og han har jo ogsaa indrømmet, at „Klangen“ deraf var i hans Foredrag (Tscherning: Nei, ikke engang det!). Har den ærede Rigsdagsmand ikke sagt det? (Tscherning: Nei!) Jo, de Ord bleve virkelig brugte; den ærede Rigsdagsmand sagde, at han maatte indrømme, at Klangen af det, jeg havde udtalt, var der — og „Klangen“ igaar Aftes var meget stærk. — Men det er netop denne stærke Klang, som kan gjøre, at man saa let kommer til at lægge noget Andet i, hvad der udtales, end man ellers vilde, naar det blev sagt i den rolige, fuldkommen lidensfabeløse Tone, hvori den ærede Rigsdagsmand gav sin Forklaring idag. Jeg formaaer forøvrigt ikke at indsee, hvorledes det kan siges at være noget saa Overdrevent i, hvad jeg yttrede om den ærede Rigsdagsmands Udtalelser, naar han dog selv indrømmer at have sagt, at Universitetet er at betragte som en Levebrødsffole for at danne et ubegrændset Antal af Levebrødsandidater. Der er jo forresten ingen Dødelig, som kan nægte, at et Embede er et Levebrød, men ofte fremstilles det, navnlig af den ærede Rigsdagsmand, som om der ikke fandtes andre Levebrød og andre Levebrødsmand end netop Embedsmændene. Det er den Anskuelse, som jeg mener, jeg har fuldkommen Ret til at imødegaae, og paa den var der ogsaa overmaade stærkt flaaet an i den ærede Rigsdagsmands Uttringer; thi jeg seer ikke, hvorledes man kan sige Andet, end at dette „ubegrændsede Antal af Levebrødsandidater“ maa gaae over til at blive Levebrødsmand, naar de faae et Embede. Jeg havde ikke troet, at den ærede Rigsdagsmand vilde tage sig denne min Opfattelse af hans Uttringer saa nær; thi for mig staaer det klart, at det er Noget, som den ærede Rigsdagsmand ofte har udtalt. Jeg har sagt det ved Begyndelsen af mit Foredrag, og efter det personlige Forhold, hvori jeg staaer til ham, vil han forstaae det, at jeg ikke opfatter Alt, hvad han siger, efter dets fulde Indhold og ligefrem efter Ordene. (Tscherning: Det gjør jeg!). Det kan jeg dog ikke overtale mig

til at troe; men, som sagt, det var ikke nogen ny Anskuelse af den ærede Rigsdagsmand, der kom frem, og jeg troer, det maa siges, at der i, hvad den ærede Rigsdagsmand udtalte, laa Saameget for min Opfattelse deraf, at man maaskee dog vil indrømme, at det ikke er saa saare hyppigt, at man træffer bedre, hvad der er sagt i et mundtlig Foredrag. Det Samme gjælder med Hensyn til andre af mine Uttringer, som den ærede Rigsdagsmand berørte. Skulde jeg bruge samme Fremgangsmaade som den ærede Rigsdagsmand, saa vilde jeg ogsaa sige, at han har misforstaaet mig; men det vil jeg ikke gaae ind paa, men kun udtale, at — naar den ærede Rigsdagsmand med Hensyn til den omtalte Fremstormen af Sagen sagde, at der ingen Grund var for mig til at tale om Insinuation, og at det ikke var hans Mening, at Ministeren har stormet Sagen frem; ligesom, at han ei heller havde sagt, at Formanden har gjort det — jeg dog for mit Vedkommende ikke let har kunnet see Andet i hans Uttringer; thi naar den ærede Rigsdagsmand med kraftfuld Stemme retter sig til mig i et Foredrag, og siger, at man har stormet denne Sag frem, saa spørger jeg: Gaaer man da ikke Indtrykket af, som om derved ogsaa maa menes Ministeren? thi man kunde dog ikke troe, at han sigtede til det Udvalg, hvoraf han selv har været Medlem — og kan den ærede Rigsdagsmand forundre sig over, at jeg har maattet opfatte hans Ord saaledes; men da jeg veed, at hans Ord gjøre Indtryk paa Mange, var jeg nødsaget til at imødegaae dem. Naar Talen var om Universitetets oeconomiske Stilling, hvorfor stiller han da Spørgsmaalet hen, som om Ministeriet vilde forsvare nogen Giendomsret for Universitetet med Hensyn til de særlige Fond. Jeg har ikke sagt et Ord derom; thi jeg er gaaet ud fra, at dette Spørgsmaal ikke ligger for. Jeg har sagt, at naar den ærede Rigsdagsmand omtalte de 50,000 Rb. til Almuekollevæsenet og de yderligere Bidrag, som det muligen fra Statens Side kunde blive anseet for rigtigt at yde dertil, saa var det urigtigt at fremsætte det som en naturlig eventuel Byrde paa Universitetet, efterat Rigsdagen selv har afgjort Spørgsmaalet paa en anden Maade,